

Руки геть від України!

Революційна демократія

24 лютого 2022 року російська держава на чолі з Володимиром Путіним розпочала війну проти України. Росія — країна монополістичного капіталізму та імперіалізму. Вона пов'язана із соціал-імперіалістичним Китаєм, який є союзником Росії. Україна є державою, залежною від імперіалістичних сил США, ЄС, Великобританії та НАТО. Сполучені Штати та їхні союзники ведуть через Україну свою проксі-війну проти своїх російських суперників, використовуючи неонацистські сили, такі як батальйон «Азов». Військова агресія Росії та окупація частини території України ставлять нас перед необхідністю засудити дії Росії та підтримати захист права на самовизначення української нації.

Росія має усі риси імперіалізму; монопольний капіталізм є висококонцентрованим, експорт капіталу значним, злиття трестів та банків означає існування фінансового капіталу, який експортується до залежних країн. Політично російський імперіалізм був очевидним у її зовнішній політиці. Росія втрутилася у ситуацію в Лівії після усунення Каддафі; вона брала участь у війні в Сирії, будуючи повітряні та військово-морські бази в цій країні; вона діє у Центральноафриканській Республіці та Малі. Росія підтримала західні санкції проти Кореїської Народно-Демократичної Республіки в Раді Безпеки ООН. У 1999 році Аеропорт Ульяновськ-Східний отримав дозвіл на використання НАТО для пересилання транзитних матеріалів до Афганістану. Пізніше, 21 березня 2012 року, віце-прем'єр-міністр Росії Дмитро Рогозін заявив, що центр буде використовуватися для авіаперевезення літаками НАТО деяких вантажів до Іраку та Афганістану. Сердечні стосунки Путіна з Ле Пен, Орбаном і Трампом не є секретом.

У так званому російському «ближньому зарубіжжі» імперіалістичний вплив спостерігається в Південній Осетії, Абхазії; від Молдови було відірвано Придністров'я, створена там військова база; Білорусь, Казахстан, а також створені в Україні донбаські «народні республіки». У всіх цих країнах і регіонах активну роль відіграла російська воєнізована мережа найманців, відома як Група Вагнера, яка вважається близькою до Путіна. Вторгнення в Україну є невід'ємною частиною російського імперіалізму.

Імперіалізм США та Німеччини після розпаду Радянського Союзу намагався розширити свій вплив у Центральній та Східній Європі. Вони спільно через НАТО анексували Німецьку Демократичну Республіку, розгромили багатонаціональну Югославію, розділили Чехословаччину на дві частини та включили до НАТО близько 14 нових держав. У той же час імперіалізм США намагався підпорядкувати собі німецький імперіалізм, який протягом десятиліть налагоджував економічні зв'язки з Росією. Зрозуміло, що США на чолі з Байденом діяли, продовжуючи агресивну політику Клінтона, дотримуючись політики конфронтації з Росією.

Під час подій на Майдані 2014 року обраний проросійський лідер Янукович був усунений переворотом і замінений проамериканським Турчиновим. У зв'язку з цим економічні інтереси Заходу були розширені за рахунок російських олігархів, зокрема в інвестиціях. США потіснили інтереси Росії та російської національної меншини. У відповідь на переворот на Майдані, з міркувань безпеки, російський капітал анексував Крим, який був частиною України з 1954 року. Мінські угоди 2014 та 2015 років, які надали Донецьку та Луганську автономію під федеративною Україною, не були

дотримані. Друга угода була укладена за посередництва Франції та Німеччини. Українці стверджували, що автономію можна буде надати лише після виведення російських військ зі Сходу України.

Історично Донецьк і Луганськ були українськими областями. Перепис 1897 року показує, що росіяни становили лише 18% населення цих двох регіонів. Радянський Союз за часів Сталіна створив союзні республіки на основі мовної спорідненості, так само сталося і у Радянській Україні. Територіальна цілісність України з радянських часів продовжилася і тоді, коли вона стала незалежною республікою в 1991 році. Внаслідок індустріалізації за часів царизму та за радянської влади відсоток російського населення на Сході України зріс, а після розпаду Радянського Союзу зменшився. У 2001 році російське населення Луганської області становило 39%, а в Донецькій області — 38%. Українці Донбасу також розмовляють російською. Це дало можливість для російської держави стверджувати, ніби жителі Донбасу є росіянами, що не відповідає дійсності. (Це те саме, що вважати Каталонію іспанською, на тій підставі, що більшість жителів Каталонії, крім власне каталонської, також розмовляють іспанською.) За Хрущова та Брежньова розпочалася русифікація України. За часів правління останнього були спроби створити вигадану «радянську націю», яка б замінила собою багатонаціональний Радянський Союз. Проте статистика свідчить про те, що після утворення незалежної України росіяни явно становили значну меншість у цих двох регіонах. Їхні права не поважалися. Після 2014 року вони були мішенню батальйону «Азов», що призвело до багатьох смертей.

У Луганську та Донецьку російська меншина стала спиратися на російську державу, щоб протидіяти спробам української держави повернути свій вплив і владу на Донбасі. На частині території Донбасу російським капіталом були створені «Народні Республіки». Частина населення цих окупованих територій Донбасу отримала російські паспорти. Українці зберегли українські паспорти. «Комуністичний рух» підтримав Росію, хоча російські військові зберігали твердий загальний контроль. Ліквідація комуністичних полководців, таких як Олексій Мозговий, які щиро бажали побудувати народну владу на сході України, принесла спільну користь капіталу в Росії та Україні. Російська держава не дозволила комуністам балотуватися на виборах у Донецьку в листопаді 2014 року, а в Луганську жодній партії не було дозволено займатися політичною діяльністю в умовах воєнного стану.

Російському вторгненню в Україну безпосередньо передувала промова Путіна, в якій він нападав на Леніна, Сталіна та більшовиків за їх національну політику, котрі, проти волі росіян створили державу Україна. Путін стверджував, що існує спільна російська нація, до якої входять українці (малороси), білоруси (білороси) і великороси. Путін заперечував, що Україна коли-небудь існувала як окрема нація, і звинувачував більшовиків у її створенні. Ленін відрізав «російську землю» і створив державу Україна.

Ці твердження резонують із крайньоправою і фашистською думкою в Росії, яка тривалий час вимагала анексії значних частин України.

Сталін визначив націю так: «Нація — це історично сформована, стійка спільнота людей, сформована на основі спільної мови, території, економічного життя та психологічного устрою, що виявляється в спільній культурі». Це визначення було прийнято Леніним і більшовиками. Різні мови, що виникли з давньої Русі, передбачають існування трьох націй: росіян, українців і білорусів.

Ленін виступав за утворення радянської Української держави, як правильно вказав Путін. Вона була б частиною добровільного союзу республік, заснованого на праві самовизначення. Це було основою для створення Радянського Союзу. Частини Західної України, які історично входили до складу Австро-Угорської імперії, а пізніше після Першої світової війни були окуповані Польщею, за часів Сталіна після Великої Вітчизняної війни також були приєднані до Радянського Союзу. Водночас єдність українських національних територій була завершена приєднанням Карпатської України.

Комуністична партія Російської Федерації, яка підтримує війну з Україною, не залишилася позаду в наступі на національну політику Леніна та Сталіна. КПРФ стверджує, що шість промислових регіонів Росії, які ніколи не входили до складу України, включаючи Луганську та Донецьку, були додані до України Леніном. (Vyacheslav Tetekin, *What is Happening in Ukraine?* New Worker, No. 2152, London, pp. 5-6.) Це невірно, оскільки статистика перепису населення 1897–2001 років цього не підтверджує.

Максим Латур стверджував:

«Наприкінці XIX століття (перепис 1897 року) українці переважали на території сучасних Донецької та Луганської областей (Катеринославської та частини Харківської губерній). Росіяни склали 18%. Таким чином, віднесення південно-східних областей України до «споконвічно російських територій» виглядає вкрай сумнівним. З точки зору де-юре, майже 100 років території належали Україні як у складі УРСР, так і у складі незалежної республіки. Тож де-факто – спочатку на території переважало україномовне населення, а росіяни були лише другою етнічною групою» (M. Latur, *Minsk anti-war resolution, Novorossiia, Russia-Ukraine 2014, Social statistics, Ukraine* <http://left.by/archives/3035>. Переклад з російської.) (Цю статистику підтверджують eds. Klaus Bachman and Igor Lyubashenko, *The Maidan Uprising, Separatism and Foreign Intervention*, in the article by Adam Balcer, 'Borders Within Borderland: The cultural and ethnic diversity of Ukraine', Frankfurt am Main, 2014, pp. 87-118.)

На відміну від Путіна, Ленін і Сталін визнавали існування української нації. Ленін вважав:

«[Той, хто] виправдовує і прикрашає своє рабство (наприклад, називає удушення Польщі, України і т. д. "захистом вітчизни" великоросів), такий раб є холуй і хам, що викликає законне почуття обурення, презирства та огиди.» (Ленін В.И. Полное собрание сочинений. Изд. 5-е. Т. 26. М.: Издательство политической литературы, 1973.)

Ленін продовжує:

«Незалежність України визнана і ВсеЦВК (Всеросійським Центральним Виконавчим Комітетом) РРФСР (Російської Соціалістичної Федеративної Радянської Республіки) та Російською Комуністичною партією більшовиків. Тому само собою очевидно і цілком загально визнано, що тільки самі українські робітники та селяни на своєму Всеукраїнському з'їзді Рад можуть вирішити та вирішать питання про те, чи зливати Україну з Росією, чи залишати Україну самостійною та незалежною республікою та в останньому випадку який саме федеративний зв'язок встановити між цією республікою та Росією.» (Письмо рабочим и крестьянам Украины по поводу побед над Деникиным. «Правда» № 3 и «Известия ВЦИК» №3, 4 января 1920 г.)

І Сталін стверджував:

«І лише нещодавно заговорили, що Українська Республіка і українська нація були винаходами німців. Але очевидно, що є українська нація, і обов'язок комуністів розвивати її культуру. Не можна йти проти історії. Очевидно, що хоча в українських містах все ще переважають російські елементи, з часом ці міста неминуче будуть українізовані». (Сталин, ПСС, т. 5, с. 48-9)

Піднесення російської мови на Сході України відбулося з індустріалізацією за царизму та Радянського Союзу, які розробили в цьому регіоні величезні поклади залізної руди та вугілля, а також розвили металургійну промисловість. Донбас був головною промисловою базою царської імперії та Радянського Союзу, поки в сталінський період не була побудована друга промислова база Радянського Союзу за Уралом у Магнітогорську.

Тож який характер війни, що триває? З одного боку, нинішня війна – це міжімперіалістична війна, в якій беруть участь, на одній стороні, США, Великобританія, ЄС і НАТО, а на протилежній – російський імперіалізм. З іншого боку, війна, після російського військового нападу на суверенний народ України, є національною війною українського народу проти російського імперіалізму. Демократичні сили не можуть підтримувати праві режими цих двох країн. У випадку з Україною держава залежить від західного капіталізму і пропагує неонацизм. У випадку російського імперіалізму держава під керівництвом Путіна діє в межах російських реакційних фашистських філософів, таких як Іван Ільїн та Олександр Дугін. Крім того, Путін має підтримку хрущовської Комуністичної партії Російської Федерації. Таким чином, Путіна підтримують і «комуністи», і фашисти в Росії.

Важливо на практиці проявити солідарність із силами, які в самій Росії протистоять путінській війні. Необхідно підтримати російських комуністів, які зайняли інтернаціоналістичні позиції проти російського імперіалізму в ході вторгнення в Україну. Вони слушно зазначають: «Держави, які перебувають в авангарді антикомунізму, не можуть проводити жодної «денацифікації». Держави, які впевнено йдуть шляхом встановлення відкритої терористичної диктатури над трудящими, придушення соціального прогресу і навіть буржуазної демократії, не є і не можуть бути «антифашистськими». Їхня політика прямо протилежна політиці антифашизму». (Заява Об'єднаної комуністичної партії – інтернаціоналістів)

В Україні, незважаючи на реакційний режим, опір російському вторгненню набув загальнонаціональний характер. Єдність робітничого класу, селянства і трудящих є категоричним політичним імперативом для формування єдиного демократичного національного фронту проти імперіалізму. Тільки справжній національний фронт, який протистоїть реакційним силам імперіалізму та місцевої реакції може вивести український народ вперед до свободи.

Руки геть від України!

Зупиніть війну!

Геть імперіалізм США, Великобританії, ЄС, НАТО та Росії!

Хай живе єдність російських та українських демократичних сил!

Російський імперіалізм заплатить Україні репарації!